

διὰ τῶν χειρῶν διηυθέτησε τὴν κόμην. Τοῦτου γενομένου, μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ ἀκτινοβόλον βλέμμα ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ τοῦ δωματίου καὶ ἔσπευσεν εἰς προ-ὑπάντησιν τῆς κομήσσης.

— Σεῖς, σεῖς ἐδῶ, εἰς τὴν οἰκίαν μου ! ἀνέκραξεν ἐπιτηδευόμενος ἐκπληξιν καὶ προσποίησιν. Ἄ ! πόσον χαίρω, ἀλλὰ τί λέγω χαίρω, πόσον εἶμαι εὐτυχής ! τοιαύτην εὐτυχίαν δὲν ἤλπιζον !

Ἡ κόμησσα, ἥτις δὲν ἐπερίμενε τὸ παράπαν τοιαύτην ὑποδοχὴν, ἔμεινεν ἐκστατική.

— Ἄλλ' εἰσέλθετε, ἐπανελάθεν ὁ ὑποκόμης ἀνοίξας τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ὅταν ἡ νεαρά γυνὴ εἰσῆλθεν, ἐκείνος ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐξηκολούθησε δὲ μετὰ τόνου παραφόρου :

— Ὅχι, δὲν ἤμπορῶ νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπληξέώς μου· εἶμαι καταχαρούμενος . . .

Ἄλλ' ἡ περυσία σου εἰς τὴν οἰκίαν μου, κυρία κόμησσα, φεῦ ! δὲν τολμῶ πλέον νὰ εἶπω προσφιλῆς Ἑλένη, δηλοῖ ὅτι ἔχεις τὴν ἀνάγκην μου, ὅτι ἔρχεσαι νὰ μοῦ ζητήσης κατὶ τι. Περιττὸν νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν διαθεσὶν σου· ἐὰν ἤμπορῶ νὰ σοὶ φανῶ χρήσιμος, νὰ σοῦ ἀποδώσω κλημῖαν ἐκδούλευσιν, θὰ ἦναι τοῦτο νέα εὐδαιμονία δι' ἐμέ. Μὴ μένης ὀρθία, σὲ παρακαλῶ, κάθησε.

Ἡ κόμησσα ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ. Χωρὶς δὲ νὰ δεχθῇ τὸ κάθισμα, τὸ ὅποιον τῇ προσέφερον ὁ ὑποκόμης, τῷ εἶπε μετὰ διατόρου φωνῆς :

— Κύριε Σανζάκ, ἀπὸ προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἡ δεσποινὶς Χρυσανγὴ Δελώρμ, ἡ ἐὰν θέλῃς, ἡ δεσποινὶς Λουκία Δελασέρ ἐγένετο ἄφαντος· ἔκλεψαν τὴν κόρην μου, κύριε Σανζάκ.

Μεταβαλὼν αἴφνης προσωπεῖον ὁ ὑποκόμης,

— ὦ ! ἀνέκραξεν οἶονεὶ κατάπληκτος, τί μοῦ λέγεis ; ἔκλεψαν τὴν δεσποινίδα Δελασέρ, τὴν θυγατέρα σας ; Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι φοβερόν δυστύχημα ! Πῶς συνέβη ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομήσσης ἀπήστραψαν.

— Πῶς συνέβη, κύριε Σανζάκ ; ἄ ! τὸ ἤξευρες καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον !

— Ἐγὼ ἤξεύρω ; . . . ὑπέλαβε παρατηρήσας αὐτὴν ἐκθαμβος· μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἶπῃς.

— Κύριε Σανζάκ, ἀνταπήντησεν ὀρθομένη ἐναντι αὐτοῦ μὲ ἀπειλητικὸν βλέμμα, ἡ κόρη μου ἀνηρπάγη ὑπὸ δύο ἀνθρώπων. οἱ δύο αὐτοὶ εἶναι συνένοχοί σου, σὺ τοὺς ἐπλήρωσες διὰ νὰ διαπράξουν τὸ κακούρημα αὐτό !

— Μὲ κατηγορεῖς, ἐμέ, ἐμέ ! ἀνεφώνησεν.

— Ναί, σὲ κατηγορῶ !

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀνοησία, κυρία κόμησσα, ἡ θλιψὶς σὲ παραφέρει, δὲν ἔχεις τὸ λογικόν σου !

— Ὑποκόμη Σανζάκ, ἀνέκραξεν ἀνατριχῶσα, ἔρχομαι νὰ ζητήσω παρὰ σοῦ τὴν κόρην μου, καὶ σὲ διατάσσω νὰ μοὶ τὴν ἀποδώσης.

— Τί ! ὑπέλαβε μετ' ὀργῆς ἐπιμένεις ἀκόμη πιστεύουσα . . .

— Ἄ ! πρόσεξε, πρόσεξε, τὸν διέκοψεν

ἀποτόμως, δὲν γνωρίζεις ἀκόμη τί δύναται νὰ πράξῃ μία μήτηρ, ὠθουμένη εἰς ἀπόγνωσιν ! . . . Τί ἔκαμες τὴν κόρην μου ; ποῦ εἶναι ; Σοῦ λέγω καὶ πάλιν, δὲς μοι τὸ τέκνον μου !

— Κ' ἐγώ, κυρία κόμησσα, σᾶς λέγω καὶ πάλιν ὅτι σὲ παραφέρει ἡ λύπη σου. Βεβαίως ἐννοῶ τὴν ἀπελπίσιν σου καὶ σὲ λυποῦμαι ναί, σὲ λυποῦμαι εἰλικρινῶς. Ἐὰν ἦσο εἰς κατὰστασιν νὰ σκεφθῇς, δὲν θὰ μὲ κατηγορεῖς διὰ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου δὲν ἐγνώριζον. Ἐλα, σὲ παρακαλῶ, πρᾶυνθητι, καὶ ἐὰν ἦναι δυνατόν ἀκουσέ με. Ἐὰν ἡ κατηγορία αὕτη ἐγένετο ὑπὸ ἄλλου θὰ τὴν ἐθεώρουν ὡς ὕβριν θανάσιμον· ἀλλὰ σὺ, κυρία κόμησσα, δὲν μὲ ὕβρις, ἔχεις δικαίωματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ παρεχώρουν εἰς κανένα ἄλλον. Ὅχι, δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου προσβεβλημένον, ἀλλὰ πολὺ τεθλιμμένον, διότι βλέπω ὅτι ἡδυνήθης νὰ μὲ ὑποπεύσης, ἐμέ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ σοῦ ! Καὶ διατί, σ' ἐρωτῶ, διατί νὰ ἀρπάσω τὴν θυγατέρα σου ; πρὸς ποῖον σκοπὸν ;

— Ἄ ! δὲν τὸ ἤξεύρω διόλου !

— Μήπως διότι σὲ ἀγαπῶ σήμερον περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε ; Τὸ τοιοῦτον ὅμως θὰ ἦτο μωρόν, θὰ σοὶ ἐδίδον δὲ καὶ παράδοξον τεκμήριον τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης μου. Τέλος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μία αἰτία· ποῦ δ' εὐρίσκεις αὐτήν ;

— Ἡ ἐκδίκησις ! εἶπεν ὑποκώφως ἡ κόμησσα.

— Ἀλλὰ ποῖαν ἐκδίκησιν ἐννοεῖς ; ὡς πρὸς τί ;

— Μισεῖς τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Μισῶ τὸν κόμητα Δελασέρ ;

— Σὺ δ' ἴδιος μοὶ τὸ εἶπες.

— Ἀλλοτε, πρὸ εἰκοσι σχεδὸν ἐτῶν εἶχον τῶντι παράπονα κατὰ τοῦ κόμητος.

— Τί σοῦ ἔκαμε ;

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς ;

— Ναί.

— Λοιπὸν ὁ κόμης Δελασέρ ἦτο ἡ αἰτία νὰ διαλυθῇ λαμπρότατος γάμος, τὸν ὁποῖον ἔμελλον τότε νὰ συναψῶ. Ἐκτοτε ὅμως ἐλησμονήθη.

— Δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι λησμονοῦν, ἀνταπήντησεν, ἡ κόμησσα παρατηροῦσα τὸν ὑποκόμητα ἀτενῶς ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν· ἐφύλαξες τὸ μῖσός σου καὶ σφοδρὰν οἶψαν πρὸς ἐκδίκησιν.

— Ὅρκίζομαι ὅτι δὲν αἰσθάνομαι μνησικακίαν.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ κόμησσα κινούσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπανελάθεν ὁ ὑποκόμης δὲν εἶναι καὶ λόγος νὰ σὲ κάμω νὰ ὑποφέρῃς, διότι ἐγὼ ἐμίσουν τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Ἡξεύρω ὅτι εἶσαι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃς.

— Δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ ἡδύνασο νὰ μὲ κρίνης τοιοῦτοτρόπως. ἀνταπήντησε δάκνων τὰ χεῖλη· τῇ ἀληθείᾳ, Ἑλένη, φέρεσαι λίαν σκληρῶς.

Τὸ δεύτερον ἦδη ὁ ὑποκόμης ἐπρόφερε μετὰ τσαύτης οἰκειότητος τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης, ἡ κόμησσα ὅμως ἀπηξίωσεν ἐξ

ἀποστροφῆς νὰ τῷ παραστήσῃ ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν τῇ ἤρεσκε ποσῶς.

— Ἀλλὰ ἄς ἐπανελάβωμεν εἰς τὴν δεσποινίδα Δελασέρ, ἐξηκολούθησεν. Ἀνηρπάγη, αὐτὸ εἶναι γεγονός, καὶ ζητεῖς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἤρπασε.

— Τὸν κακούργον, κύριε, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος τιμωρεῖ.

— Ἔστω. Διὰ τὸ κακούρημα ὅμως αὐτὸ ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νόμος δεικνύται ἥκιστα αὐστηρὸς· ἐννοῶ τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀπαχθεῖσα νεανὶς, ἀνήλικος ἢ μὴ, εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ συνένοχος.

— Καὶ τολμᾷς νὰ εἶπῃς, κύριε, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου . . .

— Τολμῶ ἀπλῶς νὰ ἀποκριθῶ, διέκοψεν αὐτὴν ἡπίως καὶ χωρὶς διόλου νὰ ὑποθέσω, τὸ ὅποιον δικαιοῦμαι πληρέστατα, διότι ἐπὶ τέλους τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θυγάτηρ σου δὲν ἀνηρπάγη μὲ τὴν ἰδίαν αὐτῆς συγκατάθεσιν.

Ἡ κόμησσα, ἥτις οὐδὲν ἐπέφευγε τοῦτο, ἡσθάνθη αἴφνης σφοδρὰν συγκίνησιν.

— Εἰσέρχομαι εἰς τὸ ζήτημα, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, διότι ἀνακαλύψας ὅτι ὁ κόμης καὶ ὁ θυγάτηρ αὐτοῦ εὐρίσκοντο εἰς Παρίσιους, ἐπεθύμουν νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς σέ, ἐπειδὴ δ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, σοὶ προέτεινα ν' ἀναχωρήσωμεν εἰς Ἀμερικὴν ἢ εἰς ἄλλο μέρος, ἀφοῦ σοὶ ἀπέδιδον προηγουμένως τὴν θυγατέρα σου, ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πατρός της, συνεπέρανες δὲ ὅτι ἐγὼ μόνος θὰ ἦμην ὁ αὐτοῦργός της ἀπαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Δελασέρ. Ἡπατήθη ὅμως. Ἐπειδὴ δὲν ἡδυνάμην νὰ τὸ πράξω εἰμὶ πρὸς χάριν σου, διὰ τὸ συμφέρον σου, ὥφειλες νὰ σκεφθῇς ὅτι δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ἐνεργήσω, χωρὶς νὰ σὲ προειδοποιήσω, χωρὶς νὰ λάβω τὴν ἀδείαν σου. Λοιπὸν, ἀντὶ νὰ μὲ κατηγορῇς τόσον εὐκόλως, διὰ νὰ μὴ εἶπω τόσον ἐλαφρῶς, ὥφειλες νὰ ζητήσης ἀλλοῦ τὸν αἴτιον.

— ὦ ! δὲν σὲ κατηγορῶ. Ἐν τούτοις, καθ' ἣν στιγμὴν σοὶ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου, σὺ ἐγείρεσαι ἐνώπιόν μου μὲ βλέμμα ἀστραπηθόλον καὶ μὲ ἀπειλεῖς, δὲν ἡξεύρω κ' ἐγὼ μὲ ποῖον ἐκδικητικὸν κεραυνόν ! Εἶναι σωστὸν αὐτό ;

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΤΕΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Εκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.
ταχυδρομικῶν τελῶν.

